

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. јуна 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жит.

Из живота једног лава.

I.

Там' у Балтимору далекоме граду,
Где зверове вешто питомити знаду,

Публика је радо у некоме цирку
Проводила време уз добош и свирку.

Највише је ишла ради једног лава,
Што ј' укротитељу био дика права.

Укротитељ беше по дужности тиран,
А лав у кавезу беше здраво миран.

Мислио је ваљда: „А што да се љутим!
Судбина ме гони, па хајде да ћутим.“

Из невоље своје срамоту не црпим;
Здраво ми је криво, — ал хајде да трпим.“

И трпет' је знао, трпео је дуго.
(То ј' заглавље прво. Сад долази друго.)

II.

Бог би знао од чега, ал се лав разбол'о.
Госа проговара: „Па зар тако, лоло!

Зар ја теби за то дајем трукла меса,
Да од тебе данас немам интереса!

Зар ја за то храним тога гладног звера?
Ти с' неблагодаран, немаш карактера.

Али добро, ја ћу послат' по лечника
Па ако ме вараш, тешко си тебика!“

Доведоше слуге лечника Бровела.
И он рече: Овде треба брза дела.

Ево кљешта; сад ћу олакшати лоли.
Не фали му друго, само га зуб боли.

Јесте, зуб га боли, — тако лечник рече.
(То ј' заглавље друго. Сад долази треће.)

III.

Слуге као слуге, убрзаше краке,
Савезаше лава у конопе јаке.

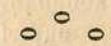
Мило им се банит' по уздаху туђем, —
Развише му десни гвозденим оруђем.

Ево, сада вуци! вичу слуге веште;
И Бровел је већем утурио кљеште.

Ал у том тренуту — стид је, срамота је —
Лав се сети ко је, лав се сети шта је.

Одупро се чуду снагом и очајем —
И прснуше везе, ка' ибришим да је.

„Ево мојих зуба! Ево вам их, нате!
Гле како сад од њих гинете, падате!“.....



Ово није гатка, истина је чиста
Чит'о сам је баш из „Сарајевског Листа“,
Anno sechshundachtzig, број шездесетосам.

Што нађох у прози, устиховио сам.

Шетња по свету.

XXVI.

Баш ти је чудан наш свет! Код нас је све наопако, све чудно. Не мислим овде само Сомборце и Сомбор, где се човек више не може разазвати, јер сомборски нотабилитети хвале новосадске народњаке, а сомборски народњаци хвале опет панчевачке нотабилитете, већ под „чудним светом“ подразумевам читав народ српски.

Ето н. пр. тамо на западу, у великој Германији удавио се краљ Лудвиг, а наш мали Герман још је жив и — као што неки тврде — бега од воде као ђаво од крста. Но има и других чудних ствари још. Ето у Баварској је постао луд човек краљем, а код нас калуђер Радић не може ни владиком да постане. У Европи се ни једна влада не плаши своје већине, а у Србији спопада владу самртни страх од своје сопствене „већине“, те не сме никако да сазове скупштину, већ је непрестано одлаже.

Осим тога има у нас још и других чудних ствари. Тако су у одбору петнаесторице били попови за редукцију епархија, а световњаци не. Но најчудноватије је, што се краљ Милан још није кренуо на пут у стране земље, а до сад је сваке године у ово доба већ био на путу. Многи тумаче то с тим, што се сад краљ Милан спрема на већи пут но обично, па му и више времена треба, да се спреми и спакује своје ствари.

Можда је и то, али ја не верујем, јер ми је пре неки дан један пријатељ из Србије причао, да од тога неће бити ништа, т. ј. краљ Милан се не мисли на пут кретати. Између осталог причао ми је исти пријатељ, да су у Србији нашој пословици: „Лудом и пијаном нема суда“ додали још и: „Нема ни пустом.“ Кога је мој пријатељ под пустим разумевао,

ПОДЛИСТАК.

Једна ноћ у шифонеру.

— Хумореска. —

Главни јунак ове приче, јесте и с мислима и с персоном „ја“ иначе „ђа к.“

Велим ђак, ал ђа к у потпуном смислу те речи т. ј. ја сам се знао огрешити о сваки §. школског закона. Што год стоји у закону „забрањује се“, то сам ја најрадије чинио.

Ко се купа на забрањеном месту, него „ја;“ ко је још од преклане остао крчмару Матајзу 3 фор. дужан и наравно још му ни данас није вратио, него опет „ја;“ ко је увредио професора Класиковића, што је рекао да је Салует врло прозаичан и сухопаран, него „ја;“ ко је пољубио код „труле јургете“ крчмарицу Лизу, него опет [тај „ја“ па „ја“, докле год би хтели.

Поред моје остале дужности, имао сам још част заљубити се у гђцу Јулу.

Што се тиче њене лепоте, неби се баш смео позвати на моје пријатеље и другове, јер по њиховом описивању, није милостива „мама природа“ све своје чари на њу протула. Није се, веле, окупала у вечерњој румени сунчаних

то не знам, али знам, да у Србији има доста пустих људи, којима би требало судити.

Него са пустим људима није само Србија благословена, већ и наша лепа Угарска. Нек нико не мисли, да ја овде Германа мислим, већ оне, који се старају, како да помаћаре имена банатских села, а не брину се, да спрече, да вода не дави њиве, села и људе по Банату. Шта је н. пр. становницима Magyar-Sz. Márton-a хасна, што им село носи мађарско име, кад им је вода потопила њиве и порушила куће?

Ја сажаљевам сироту воду, што не зна да прави разлике између села са мађарским и између села са српским ил румунским називом, него дави све подједнако, а сажаљевам је за то, што ће против ње г. државни тужилац сигурно дићи оптужбу због — непатриотичности, те јој може пасирати малер, да је затворе у Вацу, т. ј. ако би вода хтела послушна бити.

Међу тим вода дави њиве и руши куће по Банату без бригеша, а кад пређе опасност и кад после тог остану толико хиљада породица без крова и без ичег другог, наше ће власти онда опет мислити на помаћаривање имена банатских села, а никак не канализирање. Онда ће опет вода порушити оно, што су смртни људи подигли, као што је по нашој народној песми рушила вила обноћ, што су обдан зидари подигли, кад су оно браћа Мрњачевићи зидали град Скадар на Бојани.

И то је један доказ више, да је свет чудан и то не само наш, већ сав остали колико око може прегледати и нога проћи. О томе је свако живи убеђен, само од светитеља једини свети Сава не, јер он са неба изгледа, хоће ли се једном чудо догодити, да орден св. Саве окити груди каквог честитог човека, али то не дочека још. Е, ал које крив светом Сави, кад неће опет да вргне прилику, те да небеским знаком

зрака, није јој бајно лице умивено у љиљан цвету и дробној росици, није јој коса као ноћна туга, неби ни звезде потамниле од ватрених погледа чарних јој очију; али

„Ма да није никла из румена ђула,
„Ипак ми је чула миљем обасула.“

Што је Логаритмићу математика и Мочник, то је мени „она,“ што је поп Милу печен ђурак и кардовачки шилер, то је и опет мени „она“ т. ј. гђца Јула.

* * *

Већ су јуче умукнули последњи звуци, оне дивне песме:

Еј, срце ми зебе

Кад мислим на тебе

сведоџбо!

Већ знамо на чему смо, т. ј. добили смо сведоџбу, па ћемо ако бог да, и путни трошак (од ког сам ја већ половину потрошио) допустити, сутра лађом кући.

Баш сам спремао оно мало издераних књига, кад уђе писмоноша и даде ми писмо, које је баш на мене упућено.

Мили и љубазни мој „“

Ево ти одговора на твоје писмо, у коме си ме питао кад ћеш ме саму код куће затечи, да би могао доћи и узети опроштај. Ни пре ни после, већ управо седам сахата после подне. И т. д. . . .

. . . твоја

Јула.

Србима каже, да је крајње време, да недостојне синове своје растуре на све четири стране света, као што је некад Синан-паша растурио светитељев прах.

Ја држим, да то жели целокупан народ српски, а да ли ћу се још дуго морати по свету шетати, док се то испуни — то ћемо видети, а кад се догоди, ја мислим, да ће се онда чудо догодити, те да ће ордени светог Саве сами од себе спасти са груди једног Радића, Павловића и т. д.

Живи били, па и то видели! . . .

Милисав.

У Ш Т И П Ц И.

У Баварској је сад краљ Ото. И у Србији је краљ от'о (Ал већ доста и куда ћеш више).

Лаза Нанчић је сад слободан. Т. ј. слободно му је да мирно гледа неслободу, или да иде опет у — затвор.

Читам: у Босни терају архимандрита Мошталице да хвата хајдуке. Није тако. Ја видим да они тиме тог човека терају да иде у хајдуке.

Краљ Милан се бадио на новинарство, те пише у званичним новинама полемике против Ристића. — Лако је њему, кад у Србији закон о штампи нема казненог параграфа против — слабе намети.

У Србији деле сад ордене онима, који имају заслуге за „напредњаке.“ Сад читам да је и Пастер добио орден. До сад се на напредњацима не примећује да је Пастер тај орден заслужио.

1.

Седам сахата куца, а ја се пењем по степеницама, што воде на други спрат.

Никога нисам видео, доли слушкиње, која се наравно није ни могла друкчије звати него: Ержа. Она ме није ни приметилa, јер поред њеног певања: „јај де фај!“ није могла чути бахат мојих ногу.

Полако се пришуњам у омању собицу, мислећи е је она унутри — — — —. Нигде живе душе, све празно, свуда тишина.

„Госпођице!“ викнуо сам — али и опет никог, да ми се одзива.

Решим се да причекам мало, можда ће одма доћи, и за то време прегледао сам слике.

Поред осталих ствари највише ми је упао у очи шифонер и то „п р а з а н ш и ф о н е р.“

„Ах!“ узданух ја, и чујем неки бахат по степеницама.

„Она је“ помислим ал се јако и преварим кад место ње опазим њеног оца, господара Саву Кочоперовића.

„Ержа! Ержа оглувила богда! Ержа!“ викао је господар Сава да се све разлеже.

„Изволте!“

„Та шта изволите, оди овамо!“

Мал ме није капља згодила, кад сам чуо крештећи

У Србији и опет апсе. А псе?

Кажу, два Србина ратара Карловчана, пронашла лек против гад-бубе филоксере. Дела браћо ратари тражите лека и против оне друге филоксере,* што тамани виноград Господњи, јер по нами ништа бити неће.

Радић се нашао да чува мађарску државну идеју. А при том се показује, да је по осећању гори од онога, што чува — гуске.

Ө.



Ђира. Чудно је то „Видело.“
Спира. Како?

Ђира. Ни пре ни после него баш сад је нашло да Драгиши Становјевићу довикује да није јунак. Баш сад, кад се по целој Србији шапуће: Евала му, баш је момак!

Ђира. Разјасни ти мени, како је то. Ја чујем да су се у Србији појавили многи ајдуци. А немачке новине веле да су то бриганти. Па сад који је бес, јесу ли ајдуци или су бриганти.

Спира. И једно и друго. Ајдуци су зато јер су метнули главу у торбу, да им буде сигурнија него по селима. А бриганти су зато, јер већ и немачке новине увиђају, да влади велику бригу задају.

глас господара Саве. Шта ћу наопако и узао час! И она ко је нешто љутит, па ако ме ухвати! Ух! ух! несретнице, куда ћу, камо ћу?

„У шифонер“ шану ми моја мисао, и по њеном савету упутим се отвореном шифонеру.

„Само док господар Сава не оде из собе!“ мислим сам ја у себи, управо у шифонеру „а чим увребама прилику, ја ћу већ „нокат!“

„Где је госпоја?“

„Отишли су на јаузн!“

„А моја Јула?“ („и моја?“ додадох ја у себи).

„И они су отишли.“

„А куда су опет отишли на јаузн?“

„Отишли су код госпоје Ђутићке!“

„Добро, добро, севај сад!“

„Још су казали, да ви одете по њих!“

„Ехеј моја Като не тече се тако! —

Не ваља ти посао Като! — Само по јаузови, а које куће је већ све у свом реду! — Врата од собе шифонери отворена, па шифонери све — ух! да ми је ту!“ гунђао је г. Сава па поче да закључава врата од шифонерице мене „бити имајућег“ —

„Избави ме од лукаваго!“ Завршио сам ја, кад је г.



Бука: „Ја не знам, што су се Мађари толико окомили на Румуну и „Трибуну.“

Шука: „Иди Ђуко, тек тако рекнеш. Та Тиса се страши и једне буне, а како ли неће тек од три — буне.“

Бука: „Стигла је вест, да у Херцеговини, на Глувој Смокви има јака хајдучка чета.“

Шука: „Зашто баш на Глувој Смокви?“

Бука: „А ко ће то знати? Може бити да то значи: кад је власт глува, ил не чује јадање народа, онда ће народ на Глуву Смокву.“

Бука: „Хоћемо ли о Видову-дну у Раваницу?“

Шука: „Право је да идемо тамо, и онако нас престано зову на друго — Косово.“

Бука: „Па ти ко велиш наш ход у Раваницу биће одговор на то. Имаш и право.“

— ОМ.

Бука. Кажи ти мени како ти баварски министри нису могли пре познати, да им је краљ шенуо памећу?

Шука. То не знам.

Бука. А како се зове њихов први министар?

Шука. Зове се Луц.

Бука. Е сад ми је све јасно. Сад разумем и то, како су после лудог краља могли прогласити другог; који је још луђи.

Сава и мој шифонер почео да закључава. Последње „шклоц“ и ја бејох закључан.

Нит се смем дерати, нит је пробитачно чутати.

„Ержа, немој данас никуд ићи, јер нећемо са јаузна кући доћи, па треба да чуваш кућу.“

Г. Сава закључа собу, оде прво у дућан, па кад га затвори, онда ће по своју Катку и ћерку му Јулу.

„Ах! ех! их! ох! и т. д. уздисао сам ја у потешњој утроби мога шифонера — но узалуд, све је мирно, ни од куд помоћи. Бар да сам затворен као други свет, већ „двоструко,“ јер и кад би изишао из шифонера, тада тек наступа питање, како би изишао из собе.“

У осталом био сам вам доста слободан. Смео сам мислити што год хоћу; смео сам плакати; смео сам се смејати; смео сам уздисати колико год ми је воља (то сам највише и чинио); уопште био сам „слободан,“ као и сваки грађанин миле нам домовине. „Оди Мочниче! Оди и ти сухопарни Салусте! Одите сви класици и грчки и римски! Одите да ме саветујете!“

„Шта ту дуго мислити!“ рече ми моја мисао, која ме је управо и навела на овај белај „оби врата!“

Сад станем дрмати, трести, гурати, трољосати, овамо овамо, док не попадоше, „дунцтфлаше“ са шифонера.

Као што видите, с' горег на горе! Луна стакала пот-

П у с л и ц е.

џ. Из последњи жалосни догађаја у Баварској може се црпети много наука. На пр. и то, да понизним и добро плаћеним слугама, краљ не може бити никад довољно — луд.

џ. Кише падају. Вода расте. Сад већ и сами мамелуци смеду викати: *Abzug Tisa!* (т. ј. река).

Δ. Чујемо да у Србији нема више упразњених места поштански кондуктера. Сад ће се немили професори, учитељи, и други чиновници, по потреби службе, шиљати у ајдуке.

×. Што је Стросмајер говорио у православној цркви, од тога нам неће доћи унија. Пре би могла доћи од туда, што православни свештеници у православним црквама ћуте; и кад проговоре, не препоручују увек слогу него често сеју раздор.

⊙. Па добро, кад је Стросмајер прозборио у православној цркви, тиме је признао право, да и наши првосвештеници могу зборити у латинској цркви. Баш сам љубопитљив да видим, који ће бити први.

— . И Србији је већ дошло до густа. Гушће већ не може бити. Даклем мораће се скоро разбистрити.

*. Ипак има нека разлика између Анђелића и папе римског. Папа римски каже учтиво: „Non

сети ме на „чаше;“ чаше на „вино“; вино на „веселе;“ веселе ме потсети на Авакума Дргошића, где сам вечераске позват на вечеру и т. д. и т. д.

Од све муке бар да вам речем коју о г. Сави.

То вам је човек старога кова; човек који се сећа још оних „старих сретних времена.“ Не мари вам он баш данашње понашање омладине; није, вели, ни он своју Катку пре пољубио, док се није оженио, па је фала богу жив!

Г. Сава Кочоперовић врло је жустар и чувствителан. Што чини, то све чини осећањем. Ако чита што из Сибирије, не сме фалити да ће добити кашаљ и кијавицу; ако чита што из жарке Африке сав се запури и озноји; а кад је читао „прекрасног Јосифа“ већма је плакао, него сада ја у шифонери; а кад је чуо да је отац Варнава појео по прасета без салате, веле да је одмах добио трбобољу т. ј. г. Сава.

Али извините ја морам мало прилечи, па: ла-а-ку но-о-ћ!

2.

Мото. „Конец дело краси“.

Баш хтедох искати од Александра 5 фор, кад ме пробади вика и ларма г. Саве.

Посвађали се за дунцтфлаше па да се почупају, не зна се које?

possimus.“ А Анђелић покаже палац кроз два прста па дрекне: Нећу.

□. То није нова ствар да се са Анђелићем не може радити, — само су докази за то све новији и новији.

♂. „Турски Марод“ сад тек приповеда ко је Херострат. Касно се сетио, — тиме је требао још у програму свом да се представио, — а сад већ сви знају и без каже.

Опклада.

Опкледи се с Тешом
Наш удовац Јова
Да ће за три десетице
Обријат' бркова.

Бркови су важна ствар
Баш и за удовце, —
Ал што не би жртвово' их
За толике новце.

Оде право берберу
Да му брке скида,
Победи се радује
И планове зида.

„Најлепше ћу вино
Пити у крчмара.
Свираће ми тамбураши
Догод траје пара.“

Обриј'о је бркове,
Отрчао Теши:

„Молим три десетице!“
— А Теша се смеши.

Смешно му је гледат'
Обријана лица:
Али зато рече:
„Ево десетица!“

Изброји му Теша,
А Јова га гледи,
Час црвени к'о ватра,
Час к'о восак бледи.

А ратос ти опкладе
И така заната!
Биле су три десетице,
Али — из карата.

Анчић.

Мали антисемита.

Лака добио од свог тетка десетак, но пре но што ће га потрошити решио се, да га најпре претвори у бакар. Ту био и његов друг Јоца, па га позове, да код Шателеса промену у ситно.

На то ће Лака: „Шта ваљда сам луд да идем код Чивутина. Ја помажем само Србе. Идем у српску трговину да променем.

ио.

Човек и мајмун.

Да је човек од мајмуна посто,
не верује свако;
али да ј' неки „човек“ — мајмун,
докасти је лако!

Др. Казбулбуц.

„А само да ми је ту! Научио би га ја памети!“ гунђао је г. Сава.

„Бројтро!“ зачух ја неки стран глас.

„О добро јутро мајстор Перо!“

„Ви сте поручили да дођем!“

„Да, да поручио сам. Ево видите онај шифонер, хоћу да ми га преполитирате. Ево кључ па га откључајте.“

„И молим ти сја Воже наш!“ певао сам у себи и то баш оно велико, што се поји о василијевој служби, само да ме беда мимоиђе; али брава шкљоцну, врата се отворише — — — — —

Згледалисмо се, док г. Сава не отпоче.

„Ко сте ви?“

„Ја?“

„Да.“

„Ја ко сам?“

„Та да ви!“

„Да збиља, „ја сам — „ја“!“

„Одмах да сте рекли име, ил' ћу сад!“

Сад ми сијну нека, врло „паметна“ мисао т. ј. да се учиним „лудим“.

„Говорите како вам је име?“

„Име ми је Диоген!“

„Презиме?“

„Презимена немам!“

„Ма немојте ви ту бити луди, ил' — ! и сад ми показа г. Сава његов чибук (већ знате шта то значи.)

„Како вам је презиме?“

„Јер цео живот цео —“ певао сам као да ме се ништа и не тиче.

„Та јесте ли ви при себи!“

„Та јесте ли ви мој сусед из Аустралије? Врло добро!“ говорио сам опет ја.

„Јесте ли ви луди, или безобразни?“

„Ала је овде зима! брррр! Снег пада!“

„Шта сте по занимању?“

„Кад се на шест, дода још два, онда је управо осам.“ У том оригиналном разговору, дође и „она“ — гђца Јула. Сва пребледи, кад ме је спазила, но брзо се досети мојој беди и невољи, па се чињаше као да ме и не познаје.

„Ко сте дакле? Одакле сте? Јесте ли при себи?“

„Да, родио сам се у Риму, и то шест година [пре Христа —

„Али забога!“

„Да, па онда пођем мом тетку у госте на „месец.“

„Ви сте луди!“

„Не, не (добро је само кад ме за таковог држиш),

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Да се боље споразумемо.

Ја, н. пр. нисам тога мишљења, да се касирају „ноћни стражари.“

Еда ли је њихова вика само „навика“, или потребна довика — о томе нека свети дух суди, (који провиди свачије груди.)

Што се мене тиче, ја се о поноћи безбрижније окренем са угњечене стране на ону одморнију, кад кроз сан чујем стражара глагољушта: Пазите људи! кровови су наши од сламе; ветар дуба јако; осигурани нисмо; ђаво не спава; ако здраво (т. ј. нездраво) захрчемо, може бити од нас свашта, и т. д.

Ја онда не питам како се зове тај стражар, — је ли изучио педесет и три школе, или само тридесет и пет. Већ волим и излишну опомену, него после понеари кајање;

Али наравски: кад би чуо кроз поноћ глас овакав: Не чмавајте, сто вам вера! доле и вуцибатине! Сад ћу ја вама показати пошто је ока шљива, — свеца вам богаљастог, и са изелицама једним! — Онда би се и ја покрио јорганом да то не чујем, јер би знао да то није стражар — јер стражари тако не вичу.

И тако, ја сам зато да се стражари не анатемису, већ да и даље пристојно опомињу, — па и мене у напред да гурну, ако се кад улењим или пред раскршћем зашнем.

Стармали.*)

*) Наравна ствар, кад стражар или ма који други поштен човек опази арамију и разбојника, онда му не може казати: Молим покорно, вратите се на прав пут, изволите се сетити бога и душе и т. д.

па онда вам стигнем до неке провалије, — и упаднем као што видите овамо на сунце. 31. фебруара ићи ћу опет у Венецију.“

„Та он је луд!“ рече она.

„Луд?“ рече он.

„Та зар не видиш!“ рече она.

„Ала ме боле глава!“ завршим ја, и употребим сву своју вештину, да дођем као бајаги к себи.

„Ах!“ узвикнух и стропоштам се на земљу.

„Сиромаш!“ беше опште мњење.

Спавао сам више од по сахата, и дошавши к себи, почнем се извињавати.

„Не бојте се! На добром сте месту!“

После по сахата, био сам ја већ на палубу од лађе, и трипут узданувши, насмејем се слатко мојој глупости.

„Писаћу ти!“ рекох јој кад је последњи пољубац исчезла са медених јој уста.

Можда би лепше било да ме је чика Сава, издеветало оним чибукком, бар би згодније била материја за хумореску.

Бар могу рећи: био сам за љубљен!

И тако ја завршујем „Једну ноћ у шифонери“, чији наслов изгледа, да је ова прича какав: Жил Вернов роман.

Жене су загонетке.

Жене су као загонетка нека, за решење мучимо се јако, а нађемо л' тек згодан почетак, ово друго иде већем лако!

Др. Казбулбуц.

Са пештанских демонстрација.

Познато је да су један део демонстраната њих 710 на броју затворили приликом последњих пештанских демонстрација. Међу њима је било и деце, па и неколико познатих лопова. При испиту било је врло шаљивих сцена. Ево да их по „Фигетленшегу“ побележимо:

Један дечак тако је промукао од силне дреке да је једва могао одговарати на судчева питања.

— Од чега си тако промукао? упита га судца.

— Купао сам се, — одговори дечак, а судца не поче сме пити, јер је дечак био прљав као враг.

— Па кад си се купао?

Дечак се збуни.

— Сутра ћу ићи молим лепо. . . .

Један дечак кад су га испитивали једнако је показивао судцу на клупу где новинари седе. То је публици јако упало у очи, а још се већма изненадили, кад је дечак признао да му је „онај господин тамо (новинар) дао сексер да виче „Доле Јански!“

Доведу неког познатог лопова, који се бранио да он није демонстрирао.

— Молим ја нисам ништа радио. Онај господин — покаже на једног детектива — може посведочити да сам поштен човек, он ме познаје.

Судца упита детектива дал' га познаје. Кад овај одговори да га зна, рече судца:

— Е кад вас детектив зна, онда идите лепо у — бовару.

Детектив се продере на новог „кривца“ који ступи пред судца:

— Овог већ три дана видим и чујем како се дер е.

Овај маше главом, а на питања судчева не одговара ништа. На послетку се види да је демонстрат не м. Детектив се ошваћио, а „кривац“ је пуштен кући.

И. И.

!!!

Што о женској мислиш
нигда не бележи;
нашто писмо? жена,
од умених изражаја
никада не бежи!

Др. Казбулбуц.

Верни преводи са српског на немачки.

Милка се не да ни осолити, а о попуштању нема ни дивана.

Кадгод се поведе реч о вину, Бранку се увек смеши брк.

Мирко не може да ухвати рачун, па за то не излази на крај.

Куд ће ти душа, момче, ако преврнеш вером и окаљаш образ свој?

Само да ми је, да се дугова опростим, па сам онда на коњу.

Од Мирка ни трага ни гласа, откако је своје село оставио.

Марта је од свију узела збогом и отишла у род у госте, али оданде су јој брзо дали пут.

Иса воли често да омасти брк, али то га увек стаје као светог Петра кајгана.

Мари је висио живот о концу, кад је лане љуто болесна била.

Пандури су пијаног Луку бацили у бувару, где је до у јутру дувао.

Milka gibt sich nicht einmal versalzen, vom Nachlassen aber ist keine Sopha.

Wann immer vom Weine die Rede geführt wird, lächelt dem Branko immer der Schnurrbart.

Mirko kann die Rechnung nicht einfangen und deshalb kommt er nicht am Ende.

Wohin wird deine Seele, Jüngling, wenn du mit dem Glauben umdrehst und dein Gesicht beschmutzt?

Nur dass es mir ist, sich von den Schulden zu verabschieden und dann bin ich auf dem Pferde.

Von Mirko ist weder Spur noch Stimme, seitdem er sein Dorf verlassen hat.

Martha hat von Allen mit Gott genommen und ging in die Verwandtschaft in die Gäste, aber von dort hat man ihr schnell den Weg gegeben.

Isa liebt es öfters seinen Schnurrbart zu verfetten, aber das steht ihn immer, wie den heiligen Peter die Eierspeise.

Der Mara hängte das Leben an dem Zwirn, als sie voriges Jahr scharf krank war.

Die Panduren haben den besoffenen Lukas in die Floh-anstalt geworfen, wo er bis zum Morgen blies.

Милисав.

Са пијаце.

Пиљарица: Господару Перо

Јел' по вољи рена?

Г. Пера: За сада ми не треба —

Т. ј. док је код куће

Моја „мила“ жена!

Срла.

Мудре изреке дра Казбулбуца.

(по туђим мислима).

I. Не ваља бити завидљив на гадну жену свога пријатеља.

II. Ако имаш много, ти дај много, ако имаш мало, ти дај мало, — у штедионицу.

III. Држи се поштења, јер поштење твога ближњег, не може ти никада штетити.

IV. Ако ти жена случајно не тражи нову хаљину, а ти као добар муж, испуни јој вољу.

V. Допадне ли ти се каква књига, а ти је немој ишчитати, јер чим си све прочитао, нећете више нимало интересовати.

VI. Често се свађај са твојим ближњима, да могу после сви увидети, како си помирљива духа.

VII. Гледај да своју децу тако васпиташ, да те се после не стиде. —

VIII. Мети који грошић на страну, док ти траљаво посао иде; — ако стечеш, онда није тешко и коју форинту оставити.

XI. Немој се отимати за младу, лепу, васпитану честиту, скромну и богату девојку, јер та можда неће штети — твоја бити. —

X. Ако ниси рад да се научиш пушењу, а ти почни са цигарама од $\frac{1}{2}$ крајцаре.

XI. Ако си добио у лутрији главни згодитак, немој завидити ономе, што ће можда тек идућег пута добити.

XII. Ако нађеш где кесу са новцима, а ти узми себи одма законити 10%, а оно остало, — мети у џеп. —

XIII. Ако си већ толико забраздио, да мораш писати љубавна писма, а ти то бар учини усмено, јер хартија и мастило коштају новаца.

XIV. Што год купиш, плати одма, ако ти — не даду на вересију.

XV. Буди опрезан и не обећавај никада нешто, што збиља можеш извршити.

XVI. Треба имати само једну једину страст, и то: страст, да никакву страст немамо. —

XVII. Ако те из јутра сретне каква стара жена, буди весео, јер могао те је срести и какав твој — поверилац.

Др. Казбулбуц.

? ! ?

Ала би се слагали,
сваки муж и жена,
да у брачној баштици
нема љута рена!!!

Др. Казбулбуц.

При укупу.

При укупу неког богаташа, запитаће неко чича Макс:
— Зашто плачете чича Макс за покојником, кад вам није ни род ни помоз боз!

— Та зато баш и плачем, што ми није род!
одговори чича Макса јецајући.

Срла.

Ала је — не себичан.

У адвокатску писарницу дође чика Груја и пружи адвокату „платежни налог са речима: „Овде морате Ви помоћи, гдине!“

А д в: „Шта је ово? Платежни налог? Јесте ли Ви меницу збиља подписали?“

Груја: „Јесам господине, да како“

А д в: „А јели рок менице истекао 1. Јуна?“

Груја: „Јесте господине.“

А д в: „А јесте ли Ви новце збиља примили?“

Груја: „Јесам, дакако!“

А д в: „Е, па шта онда хоћете?“

Груја: „Ја нећу ништа, господине. Баш ништа! Радите с тим човеком што год хоћете, па што год истерате, нека Вам је просто и благословено! Ја не тражим ни паре.“

А д в: „Јоване! Иди жури по лекара!“

по нем: Др. Казбулбуц.



Шило за огњило

Један мршави дугајлија сrete на новосадској промени некоег веселог брата, који се враћао из мајура са јефтина вина, — па му рече: „Пришо, ви сте канда мало више пили него што треба.“ —

„Хм!“ одговори весели и шаливи брат, „а ви сте опет канда мало мање јели него што треба.“

Пријатељски одношаји.

Неког форишицу запита друг, како излази на крај са својим господином.

„Врло добро; нас двојица живимо у најпријатељскијем одношају. Ми један другоме и хаљине чибукамо — само са том разликом, што он своју хаљину скине а ја своју увек на себи задржим.“

Доказ.

Да је бог Адама заиста хтео сретним учинити види се и по томе, што му је дао жену без — пунице.

А. Ја само не знам на што су на свету ти гадови, буве и стенице.

Б. На што су!? А од чега би, да њих нема живио Цахерл, фабриканат инсектенпулфера.

Професор. какву су косу имали стари Германи.

Ђак. Плаву.

Професор. Није истина. Стари Германи имали су седу косу.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 4. (16.) марта



1886. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по- тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

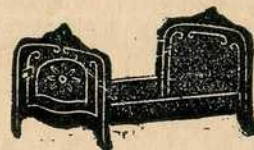
Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10¹/₂ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886.

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.



ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „God- rigde Brothers and Comp.“ усљед најновијег пада Глезговске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику за-твори и да свој силни намештај, што је преостало, а који је на сви-ма изложбама одликован златним медаљама, за четврти део фаб-ричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су на-лине на приложеној овде слици) за одрасле (дивно израђено и украс за сваки стан и собу), по нечувено богателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 н.). — Наручбине се отправљају и појединце, док еспапа траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLERGASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето [кудикамо, боља од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа много су трајашнији и дају се расклонити. 9—12

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сџм да позлаћује, посребљује и по-правља оквири (рамове) и све ствари од дрвета, ме-тала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хар-тије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сџм да позлаћује и посребљује.

Цена једне боце (флаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом у-наточ.

СИГФРИД ФАЈТ у ВРИНУ,

(Siegfried Feith in Brünn).